

Руальд ДАЛЬ

ШЛЯХ НА НЕБЕСА

ОПОВІДАННЯ

З англійської переклала Олена ПОМАНСЬКА



Усе своє життя пані Фостер боялася спізнатися на потяг, пароплав чи навіть на виставу. Сама тільки думка про можливе запізнення сповнювала її (людину взагалі цілком урівноважену) таким жахом, що в неї починається нервовий тик. Здавалося б, нічого особливого: у кутику лівого ока тіпалася маленька мишка, немовби жінка комусь підморгувала, та й годі. Проте, на лиху, тик той не вісухав цілу годину, а то й більше, навіть уже потому, як вона, сяючи від щастя, сиділа в потязі, літаку чи десь там ще.

Чудасія, та й годі: у декого острах не встигнути на потяг може перетворитися на ідею-фікс. Щонайменше за півгодини до того, як малося виrushати на вокзал, пані Фостер виходила з ліфта, готова до від'їзду (у пальті, капелюшку, рукавичках), а тоді, не годна всидіти на місці, починала у тривозі бігати з одного покою до іншого, аж поки її чоловік, що, напевно, добре зізнав, у якому зараз вона стані, нарешті з'являвся зі свого кабінету і спокійним, байдужим голосом запитував, чи вже не час їм вибиратися.

Можливо, пан Фостер і мав якесь право виказувати невдоволення такою безглуздою слабиною своєї дружини, але аж ніяк не випадало пробачати йому те, що він ще більше посилював її муки своєю забарністю. Однаке твердити запевне, що роблено це з наміром, ми не зважуємося. І все ж таки щоразу, як подружжя мало кудись їхати чи йти, він завжди був таким пунктуальним (розраховував час із точністю до хвилини) і поводився так улесливо, аж важко було повірити, що він не зумисне піддає небогу отим своїм дрібним бридким тортурам. І він, здається, був певен, що вона зроду

Roald Dahl «The Way up to Heaven».

Перекладено за виданням: Roald Dahl. «Kiss-Kiss», Penguin Books, Harmondsworth, Middlesex, England, 1962.

© Roald Dahl, 1962.

© Олена Поманська, 1997, переклад.

не зважилася б його покликати чи поквапити. Для цього вона була надто добре вишколена. Знав він, мабуть, і те, що якби примусити її чекати ще довше, аж поки острах спізниється стане цілком виправданим, справа могла б скінчитися істерією. Двічі-тричі за останні роки їхнього подружнього життя він, здавалося, навіть хотів спізниється на потяг — тільки задля того, щоб поглибити страждання сердеги.

Припустивши (хоча до кінця певним бути не можна), що чоловік усе ж мав за собою такий гріх, його поведінку слід було б вважати за подвійно нерозважну, бо, поминаючи цей дрібний невідчепний пунктік, пані Фостер завжди була добра любляча дружина. Тридцять із лишком років вона служила йому вірою і правою. Попри всю свою скромність вона не могла не здавати собі в цьому справі і багато років навіть думки не припускала, що пан Фостер здатний свідомо її катувати, але останнім часом уже кілька разів ловила себе на тому, що починає сумніватися, чи справді це не так.

Пан Юджин Фостер, чоловік років сімдесяти, жив зі своєю благовірною у великому шестиповерховому нью-йоркському будинку на Східній шістдесят другій вулиці. Крім них, до числа його мешканців належало шестеро слуг. Дім відлякував своїм похмурим виглядом, і в Фостерів майже ніхто ніколи не гостював.

Однаке того січневого ранку будинок ожив і в ньому панувала метушня. Одна покоївка розносила по кімнатах купи покрівців, друга обпинала ними меблі. Дворецький зносив донизу валізи і складав їх у холі. Раз у раз із кухні визирав кухар, аби перекинутися словом із дворецьким, а сама пані Фостер у старомодному хутряному манто та чорному капелюшку, притуленому на самій маківці, літала з покою до покою, вдаючи, ніби то саме вона всім керує. Насправді ж у голові стукотіла єдина думка: що вона спізниється на літак, коли її чоловік зараз не вийде зі свого кабінету і не заявить про свою готовність вирушити в путь.

— Котра година, Уокере? — мимохідь запитала вона дворецького.
— Десять хвилин на десяту, пані.
— Машина прибула?
— Так, пані, вже чекає. Я саме збираюся віднести ваш багаж.
— До Айдуайлда їхати десь із годину, — зауважила вона. — Мій літак відлітає об одинадцятій. Я повинна бути там за півгодини до відльоту, щоб зареєструватися. Та я не встигну. Знаю напевно, що не встигну.
— Гадаю, пані, ви ще маєте вдосталь часу, — лагідно заперечив дворецький. — Я попередив пана Фостера, що ви повинні виїхати о чверть на десяту. Ще є п'ять хвилин.
— Так, Уокере, знаю, знаю. Але прошу вас, віднесіть мерщій валізи.

Пані Фостер заходилася сновигати туди-сюди по холу, і щоразу, як стрічалася з дворецьким, запитувала його, котра година. На цей літак, казала собі жінка, їй не вільно спізниється. Цілі місяці пішли на те, щоб вирвати в чоловіка дозвіл на подорож. І якщо вона сьогодні спізниється, він може дійти думки, що ій взагалі слід зректися свого наміру. Хотіла б вона знати, чому він наполіг на тому, щоб супроводжувати її до аеропорту?

— Господи, — проказала вона вголос. — Я не встигну. — Мишка в кутику лівого ока шалено затіпалася, в очах їй стояли слізози. — Котра година, Уокере?

— Вісімнадцять хвилин, пані.
— Тепер не встигну вже напевно! — заволала вона. — О Боже, та коли ж він нарешті вийде!

Ця подорож важила для пані Фостер дуже багато. Вона летіла до Парижа, до своєї одиначки, одруженої з французом. Француз пані Фостер не цікавив анітрохи, але доњку вона любила і, до того ж, за багато років у неї визріло палке бажання побачити трьох своїх онуків. Вона знала їх лише по численних світлинах, які одержувала з Парижа і які були порозвішувані по всіх покоях. Та й гарні ж вони, ці діти! Вона аж дух за ними ронила, і щоразу, коли їй надсилали нову фотографію, забирала її до себе і довго над

нею сиділа, любовно її розглядаючи, дошукуючись у дрібненьких личках родинних рис, таких любих для нас. Останнім же часом її огортало дедалі жагучіше бажання закінчити свої дні там, де вона була б поруч із дітьми, спілкувалася з ними, ходила разом на прогулянки, купувала їм гостинці і спостерігала, як вони вбиваються в колодочки. Вона, звісно, розуміла, що при живому чоловікові думати так негоже і певною мірою нечесно. Але вона була певна, що хоч він уже відійшов від безпосереднього керівництва своїми численними підприємствами, а проте ніколи б не погодився покинути Нью-Йорк і оселитися в Парижі. Просто дивно, як це він дозволив їй полетіти до них у гості, самій-одній та ще й на цілих шість тижнів! О, як би їй хотілося жити там завжди, завжди бути коло них!

- Уокере, котра година?
- Двадцять дві хвилини, пані.

Тільки-но він це промовив, двері відчинилися, і пан Фостер вийшов у хол. Часину він стояв, пильно приглядуючись до дружини, а та й собі відивлялася на нього, на цього миршавого, але ще доволі жвавого бородатого дідка з обличчям, так дивно схожим на обличчя Ендрю Карнегі на старих світлинах.

— Ну що ж,— озвався він. — Гадаю, нам слід поквапитись, якщо ти не хочеш спізнатися на літак.

- Авжеж, любий, авжеж! Усе готове. Авто вже чекає на нас.

— Чудово! — сказав він і, схиливши голову набік, уп'явся в неї поглядом. Він мав звичку якось по-особливому підносити голову і швидко поводити нею на всі боки. А що мав ще й звичку згортати руки високо на грудях, то нагадував білку — в'юнку, розумну, стару вивірку з Центрального парку.

- Твоє пальто осьде, в Уокера. Одягайся, любий.

- Зараз,— кинув він. — Ось тільки помилю руки.

Вона стояла і чекала на нього, а високий старий дворецький завмер поруч, тримаючи пальто і капелюха.

- Уокере, я не спізнююся?

- Ні, пані,— відказав дворецький. — Гадаю, встигнете.

Відтак повернувшись пан Фостер і дворецький допоміг йому нап'ясти пальто. Пані Фостер майже вибігла на вулицю і сіла в «кадилак», замовлений напрокат. Чоловік подався слідом за нею, але сходами спускався повагом, а надворі зупинився, аби поглянути на небо і вдихнути свіжого ранкового повітря.

— Здається, туман ще не зовсім розвівся,— промовив він, умошуючись біля неї в автомобілі. — В аеропорту він, як завжди, густіший. Я не здивуюся, якщо твій рейс скасували.

- На Бога, не кажи так, любий.

Вони більше не озивалися й словом, аж поки машина виїхала через міст на Лонг-Айленд.

— Щодо слуг, то я все вже влаштував,— похвалився пан Фостер. — Із сьогоднішнього дня вони всі у відпустці. Я сплатив їм половину шеститижневої платні і сказав Уокерові, що повідомлю його телеграмою, коли вони будуть нам потрібні знов.

- Авжеж,— кивнула вона головою. — Він мені казав.

— Сьогодні ввечері я переношуся до клубу. Буде навіть цікаво трохи там пожити.

- Авжеж, любий. Я тобі писатиму.

— Подеколи я навідуватимуся додому, аби перевірити, чи все там гаразд і вибрати кореспонденцію.

— А чи не краще було б, якби Уокер залишився наглядати за будинком? — запитала вона покірно.

— Дурниці. Не бачу жодної потреби. Та й платню йому довелося б сплачувати всю.

- О, так,— погодилася вона. — Певна річ.

— Ба більше, ніколи не знаєш, що може врітись їм у голову, як залишити їх у дома самих,— суворо мовив пан Фостер, після чого витяг сигару й, обтявши кінчик срібним ножиком, прикурив від золотої запальнички.

Вона сиділа мовчки, судомно зціпивши руки під пледом.

— Ти мені писатимеш? — поцікавилась вона.

— Буде видно. Хоча навряд. Ти ж бо знаєш, я не охотник листуватися без вагомої причини.

— Авжеж, любий, знаю. Не завдавай собі марного клопоту.

Вони проїхали бульваром Куїнз, а коли машина вибігла на пласку низину, де споруджено аеропорт Айдлуайлд, мряка вже була така густа, що довелося зменшити швидкість.

— Боже правий! — вигукнула пані Фостер. — Тепер я вже напевно знаю, що спізнюся! Котра година?

— Чого ти так хвилюєшся? — знізав плечима чоловік. — Чи ж тепер не однаково? Рейс, мабуть, скасовано. Нельотна погода. Я взагалі не розумію, нащо тобі було виїздити з дому.

Пані Фостер не була цілком цього певна, але в голосі його немовби з'явилось щось нове, і вона повернулася до нього, аби глянути на його обличчя, густо вкрите рослинністю. Власне, на його губи. Очі в нього завжди були однакові, за винятком тих випадків, коли він лютував.

— А втім,— провадив він,— якщо літак усе-таки якось примудриться злетіти, я цілком з тобою згоден: ти таки напевно вже не встигнеш. Як до тебе не доходить?

Вона відвернулася і втопила очі у клуби туману за віконцем. Здавалося, він гусне мірою того, як вони посувалися вперед, і тепер було видно лише бровку та зелену смужку трави на узбіччі. Краєчком ока вона бачила, що чоловік панtrує за нею. Вона знову глянула в його бік і з жахом постерегла, що він невідривно дивиться на кутик її лівого ока, що його, як вона відчувала, сіпала мишка.

— Га?

— Що га?

— Як до тебе не доходить, що ти вже спізнилася, хай він навіть і летить. Спробуй рухатися швидше у таких драглях!

Після цього він уже до неї не озивався. Автомобіль поволеньки посувався вперед. Спеціальна фара кидала жмут жовтого світла на бровку, і це дозволяло водієві не зупинятися. Інші вогні, коли білі, коли жовті, випливали їм назустріч із мли, а один, найяскравіший, невідступно рухався слідом за ними.

Раптом водій зупинив машину.

— Га! — вигукнув пан Фостер. — Ось ми й застрили! Я так і знов!

— Ні, пане,— обернувся до нього водій. — Ми приїхали. Це аеропорт.

Не кажучи ні слова, пані Фостер виплигнула з машини і через центральний вхід мерцій прослизнула у приміщення аеропорту. Там кишили люди, надто ж багато їх — сумних та невеселих — юрмилося біля реєстраційного віконця.

Вона протислася крізь натовп і звернулась до службовця, аби з'ясувати ситуацію.

— Справді,— відказав той. — Ваш рейс тим часом затримується. Але, будь ласка, далеко не відходьте. Першої-ліпшої хвилини може розгоринитися.

Вона повернулася до чоловіка, що досі сидів у машині, й поділилася з ним новиною.

— Але ти можеш не ждати, любий,— сказала вона йому. — Це зовсім зайве.

— А я й не ждатиму,— відрубав той,— якщо тільки водій відвезе мене назад. Водію, чи можна відвезти мене до міста?

— Гадаю, так,— відповів той.

— Валізи вивантажено?

— Ато ж, пане.

— До побачення, любий,— пані Фостер нахилилася і злегка торкнулася губами цупкого сивого заросту на його щоці.

— До побачення,— відказав той. — У добрий час!

Усе, що діялося того дня, скидалося на нічний кошмар. Сидячи на лаві якомога ближче до реєстраційного віконця, вона щопівгодини підводилася і запитувала службовця, чи не змінилася ситуація. Той незмінно відповідав одне й те ж саме: туман може розійтися щохвилини, тож слід чекати. Так спливали година за годиною, і тільки по шостій вечора гучномовець сповістив, що її рейс відкладено на одинадцяту годину ранку.

Пані Фостер геть розгубилася.

Вона не підводилася з лави ще принаймні з півгодини, стомлено, неначе в забутті міркуючи, де б їй переспати ніч. Їй страшенно не хотілося покидати аеропорт. Вона не мала ані найменшої охоти знову зустрічатися з чоловіком — зі страху, що йому таки пощастить якось перебаранчiti її мандрівку до Франції. Вона воліла залишатися там, де була, і перебути ніч на лаві. Проте вона встигла вкрай охлянути й незабаром збегнула, що така ночівля в її літа була б надто тяжким випробуванням. Тож вона поклала зателефонувати додому.

Чоловік відразу взяв рурку — він ще не встиг вибратися до клубу. Вона розказала про свою біду і запитала, чи вдома ще слуги.

— Ні душі,— пролунала відповідь.

— Тоді, любий, я винайму номер у готелі. А ти мною не журись.

— Бридня,— відрубав він. — До твоїх послуг великий будинок. Користуйся ним.

— Але ж бо, любий, він порожній.

— Що ж, я лишуся з тобою.

— Удома ж нічого їсти. Ніде ані крихти.

— А ти зразу не вертайся, а спершу повечеряй. Не будь такою дурненькою, жінко. Завжди ти робиш проблему з усього, до чого б не взялася.

— Гаразд,— пробелькотіла вона. — Даруй. З'їм сендвіча, а тоді вже додому.

Імла встигла трохи розійтися. Проте шлях з аеропорту був довгий і стомливий, тож вона добралася до себе додому на Східну шістдесят другу вулицю, коли було вже зовсім пізно.

Чоловік, зачувши її ходу, вийшов з кабінету.

— Ну, то що? — запитав він, стоячи у дверях кабінету. — Як там у Парижі?

— Ми відлітаємо об одинадцятій ранку,— сказала вона. — Це вже напевно.

— Не кажи гоп, поки не перескочиш. Туман ще не розвіявся.

— Уже розвіюється. Здіймається вітер.

— У тебе стомлений вигляд,— зауважив він. — Певно, був дуже тяжкий день.

— Ато ж, він і справді був нелегкий. Гадаю, мені краще піти поспати.

— Я замовив машину,— сказав він. — На дев'яту ранку.

— О, я така вдячна, любий. Сподіваюся, цього разу ти вже не завдаватимеш собі зайвого клопоту і не проводжатимеш мене до аеропорту.

— Ні,— відказав він. — Гадаю, не проводжатиму. Але чом би тобі дорогою не підкинути мене до клубу?

Вона глипнула на нього, і враз їй здалося, ніби його постать відсунулася від неї кудись далеко-далеко, немовби за якусь межу. Нараз він змалів, і з відстані годі вже було вгадати, чим він займається, про що думає, ба навіть, що він за птиця.

— Але ж клуб у середмісті,— зауважила вона. — Це ж зовсім не по дозрі.

— Ти матимеш удосталь часу, люба. Невже ти не хочеш підвезти мене до клубу?

— О, чом ні!

— Ну ось і чудово. Тоді зустрінемося вранці о дев'ятій.

Вона піднялася у свою опочивальню на третьому поверсі, а що з утоми насилу трималась на ногах, то заснула, ледь торкнувшись головою подушки.

Назавтра пані Фостер прокинулася спозарання й о пів на дев'яту була готова до від'їзду.

За кілька хвилин по дев'ятій з'явився й чоловік.

— А кави ти запарила? — спитав він.

— Ні, любий. Я вирішила, що ти снідатимеш у клубі. Авто вже тут. Вони чекає на нас. Я готова їхати.

Вони стояли в холі. Здавалося, останнім часом вони тільки тут і зустрічалися — вона в капелюшку, манто і з торбиною в руках, він — у мудрованого крою піджаку з високими вилогами, як за часів короля Едуарда.

— А твій багаж?

— Він в аеропорту.

— Ага, — кинув він. — Так, так. Що ж, як маєш охоту спершу підкинути мене до клубу, то нам час уже в дорогу, га?

— Авжеж! — вигукнула вона. О, Бога ради!

— Піду ще візьму зо дві сигари. Я тебе наздожену. Сідай у машину.

Вона рушила до дверей і вийшла надвір, де стояв, чекаючи на них, водій. Він відчинив їй дверцята, коли вона підійшла до автомобіля.

— Котра година? — поцікавилася вона.

— Уже майже чверть на десяту.

Пан Фостер вийшов за п'ять хвилин і, дивлячись, як він повагом спускається сходами, вона подумала, що його ноги у вузеньких холоشا дудочкою дуже скидаються на цапині.

Як і попереднього дня, він зупинився на півдорозі до авта, щоб удишнути повітря і поглянути на небо. Воно й досі було негодяне, однаке крізь густу мряку де-де сором'язливо пробивалися сонячні паруси.

— Покваптесь, будь ласка, — звернулася вона до водія. — Не клопочіть собі голови пледом. Я зроблю все сама. Рушайте, прошу вас. А то я запізнююся.

Водій сів за кермо і ввімкнув запалення.

— Хвилиночку, — раптом ляслув себе по лобі пан Фостер. — Водію, будь ласка, постривайте.

— У чому річ, любий?

Вона побачила, що він нишпорить по кишенях пальта.

— Я хотів, щоб ти передала Елен невеличкий подаруночок, — пояснив він. — Куди ж я його запроторив? Присягаюсь, він був у мене в руках, коли я виходив.

— Я не бачила, щоб ти щось ніс. Що то за подарунок?

— Маленька коробочка, загорнена в білий папір; учора забув тобі дати. Але сьогодні ця помилка не повинна повторитися.

— Маленька коробочка! — скрикнула пані Фостер. — Я не бачила ніякої коробочки. — Вона заходилася гарячково шарити руками по сидінню.

Чоловік не переставав порпатися в кишенях пальта. Потім розстебнув його і обмацав кишені піджака.

— Сто чортів! — вилаявся він. — Мабуть чи не залишив у опочивальні. Я зараз повернуся.

— О, прошу тебе! — вигукнула вона. — Нам ніколи! Благаю тебе, не йди. Можна переслати її поштою. Це, мабуть, знов отої непотріб, оті твої гребінці. Вічно ти їй даруєш гребінці.

— А що, власне, в них поганого, поясни-но мені? — зверетенився він у нестямі, діткнутий її викличним тоном.

— Нічого, любий. Нічогісінько. Але ж...

— Зоставайся тут! — звелів він. — А я піду їх заберу.

— Тільки швидше, любий! На Бога, швидше!

Вона сиділа мовчки і чекала, чекала.

— Водію, котра година?

Водій зиркнув на годинника у себе на руці.

— На моєму пів на десяту.

— За годину до аеропорту доїдемо?

— Може, й доїдемо.

І тут пані Фостер зненацькаугледіла ріжок чогось білого, що виглядав зі шпари між сидінням та спинкою, якраз там, де сидів її чоловік. Вона простягла руку і добула маленьку, загорнену в білий папір коробочку, відзначивши про себе, що, судячи з того, як важко було витягувати пакунок, хтось запхав його в щілину силоміць.

— Ось вона,— скрикнула пані Фостер. — Я її знайшла! О Боже, тепер він шукатиме там до судного дня! Водію, збігайте-но мерцій та покличте його, прошу вас!

Водієві, чолов'язі з маленьким упертим ірландським ротом, було на все начхати, а проте він виліз із машини і піднявся сходами до парадних дверей. Відтак знову повернувся до таксомотора.

— Двері замкнені,— розвів він руками. — Ключа маєте?

— Авжеж, хвилиночку.— Вона почала лихоманково порпатися в торбинці. Маленьке личко було спотворене гримасою, губи — зшилені. — Знайшла! Ні, я піду сама. Так буде швидше. Я знаю, де він може бути

Жінка вискочила з машини і хутко піднялася сходами до дверей, тримаючи ключа в руці. Вона вstromила його у замкову шпару і враз завмерла, так його й не повернувши. Підвівши голову, стояла нерушно, мов обернулася на камінь у той самий момент, коли вся була охоплена нетерплячим бажанням якнайшвидше відчинити двері й зайти до приміщення; стояла і чекала. Збігло п'ять, шість, вісім, дев'ять, десять секунд, а вона все чекала. Стояла з піднесеною догори головою, вся напружена і ніби дослухалася до якогось звуку, який щойно почула і який долинав звідкись ізсередини будинку.

Так, не могло бути жодних сумнівів: вона стояла й дослухалася. Це було видно з її пози та виразу обличчя. Вона все ближче й ближче прихиляла вухо до дверей. Ось уже припала до них і ще кілька секунд залишилась у такій поставі (вухо притиснене до дверей, рука на ключі), не заходячи в дім, як збиралася, а натомість намагаючись, чи, може, так тільки здавалося, вловити й розпізнати ледь чутні звуки, що долітали з якогось місця всередині будинку.

Потім так само раптово повернулася до життя. Витягла ключа зі шпари і збігла сходами вниз.

— Уже дуже пізно,— гукнула вона до водія. — Скільки на нього можна чекати! Мені ніколи. Я не встигну на літак. Швидше, таксисте, швидше! До аеропорту!

Пильніше приглянувшись до неї, водій міг би помітити, що обличчя її пополотніло і невпізнанно змінилося, втративши лагідність і дурнуватий вираз. Крізь її риси прозирала певність у собі й рішучість. Маленькі вуста, завше такі мляві, були тепер міцно зціплені, очі блищали, а в голосі, коли вона забалакала, з'явилися нові, владні нотки.

— Швидше, водію, швидше!

— А хіба ваш чоловік не єде з вами? — здивувався той.

— Звісно, ні! Я тільки збиралася підвезти його до клубу. Ет, пусте. Він усе зрозуміє і візьме таксі. Чого ти сидиш і розпятякуєш, хлопче? Гайдя! Мені треба встигнути на літак до Парижа!

Із заднього сидіння пані Фостер усю дорогу підганяла водія і завдяки швидкій їзді встигнала на літак дослівно за кілька хвилин до відльоту. Невдовзі вона вже линула високо над Атлантичним океаном, вигідно відкинувшись у кріслі й наслухаючи гудіння мотора. Нарешті вона побуває в Парижі! Новий настрій не полішив її. Вона почувалася незвично дужою. Чудове відчуття! Нервове збудження ще не зовсім уляглося, але то був лише

подив з того, на що вона спромоглася. І мірою того, як літак віддалявся від Нью-Йорка та Східної шістдесят другої вулиці, її охоплювало дедалі глибше втихомирення. А коли літак приземлився у Парижі, вона чула себе дужою, спокійною, певною в собі, якою завжди прагла бути.

Пані Фостер зустрілася зі своїми внуками, і ті в житті були ще прекрасніші, як на світлинах. Ці діти — мов янголи, проказувала вона подумки, такі вони гарні. І щодня вона виrushala з ними на прогуллянку, пригощала їх тістечками, купувала гостинці й розказувала всілякі історії.

Раз на тиждень, у вівторок, вона писала чоловікові листа, гарного, докладного листа, звідки можна було дізнатися про всі новини та плітки. Лист незмінно закінчувався словами: «А ще не забувай вчасно попоїсти, любий, бо я певна, що саме цього ти не робиш у час моєї відсутності».

Коли промайнуло шість тижнів, усі дуже сумували, що вона мусить повернутися до чоловіка в Америку. Всі, oprіч неї самої. Дивно, але всупереч сподіванням, вона, здавалося, була не від того, щоб від'їхати, хоча, з другого боку, коли цілувала всіх на прощання, у її поводженні та словах кривися немовби ледь помітний натяк на те, що невдовзі вона повернеться.

Та хотіла вона їхати чи ні, а, бувши вірною дружиною, гостювала в доньки не довше, ніж їй дозволив чоловік. Рівно через шість тижнів по приїзді до Парижа вона вдарила чоловікові телеграму і вилетіла до Нью-Йорка.

Прибувши до Айлуайлда, пані Фостер відзначила, що її не зустрічає машина. Либо, вона була навіть трохи здивована. Але трималася напрочуд спокійно, і таксистові, який допоміг їй повантажити багаж, дала на чай не більше, ніж йому належало.

У Нью-Йорку було холодніше, як у Парижі, на вулицях громадилися кучугури брудного снігу. Таксі зупинилося перед будинком на Східній шістдесят другій вулиці, і пані Фостер умовила водія віднести до дверей дві укладисті валізи. Відтак розрахувалася з ним і натиснула на гудзик дзвінка. Вона стояла і чекала, проте ніхто не відчиняв. Аби пересвідчитися, що вдома нікого нема, вона подзвонила ще раз, дослухаючись до пронизливого деренчання, що долинало з буфетної в далекому кінці будинку. Проте ніхто так і не вийшов.

Тоді вона добула свого ключа і відімкнула двері.

Перше, що вона побачила, ввійшовши, була величезна купа листів під дверима, куди їх нападало з напхом напханої поштової скриньки. У будинку панували морок і холоднечка. Високий старожитній годинник у холі був обіпнутий покрівцем. Незважаючи на холод, стояла задуха; у повітрі висів якийсь слабкий, дивний, новий для неї запах.

Вона притильном перетяла хол і зникла за рогом ліворуч. У діях її вгадувалося щось умисне, цілеспрямоване; вона скидалася на того, хто прийшов з'ясувати, в чому річ, або ж упевнитися в якісь підозрі. А коли за кілька секунд повернулася, в очах її світився ледь помітний вогник утіхи.

Господиня дому зупинилася насеред холу, немовби розважаючи, як бути далі. Потому рвучко повернулась і через хол пройшла до чоловікового кабінету. На бюрку знайшла нотатника і, погортавши його, підійшла до телефонного апарату й накрутила номер.

— Алло,— сказала вона. — Послухайте, вас турбують із дев'ятого номера Східної шістдесят другої вулиці... так, правильно. Чи не могли б ви когось прислати?.. Тільки живенько... Атож, застриягла... кабіна... між другим і третім поверхами. Принаймні так показує індикатор... Зараз? О, це було б дуже гречно з вашого боку. Знаєте, у мене вже не ті ноги, щоб раз у раз спинатися вгору сходами. Дуже вам вдячна. На все добре.

Вона поклала слухавку і сіла за бюрком свого чоловіка, терпляче дожидаючи майстра, який незабаром мав прийти і полагодити ліфт.

